

пов'язаних з управлінням і використанням запасів [2, с. 477-479]. Саме тому можна виділити такі напрями удосконалення управління запасами на підприємствах:

1) підвищення оперативності інформаційного забезпечення управління запасами підприємств, яке забезпечується запровадженням інформаційних технологій обробки економічної інформації;

2) удосконалення системи автоматизації обліково-аналітичних робіт в управлінні запасами та обґрунтування раціональних методів проведення інвентаризації запасів, оскільки успішне функціонування підприємств залежить, перш за все, не тільки від удосконалення внутрішньогосподарської діяльності взагалі, а і від того, наскільки розвинута система автоматизації їхньої діяльності;

3) узгодження механізмів бухгалтерського і податкового обліку запасів, обґрунтування системи обліку матеріальних витрат на освоєння нової техніки і технології виробництва;

4) чітка організація обліково-контрольних процедур руху запасів підприємств (застосування прийомів обліку за центрами відповідальності, заходів контролю та оперативного регулювання процесів утворення запасів).

Отже, запаси є вагомою частиною активів підприємства, що займають особливе місце у складі майна, домінуючі позиції у структурі витрат підприємства та при висвітленні інформації про його фінансовий стан. Раціональне управління запасами передбачає створення такого їх рівня, який би забезпечував безперервність виробничого процесу при мінімальних витратах на їх вміст. Тобто поповнення запасів повинне здійснюватись до тих пір, поки ефект зниження ризику переривання виробничого і операційного процесу через відсутність запасів перевищує витрати на вміст додаткової одиниці запасу.

Список використаних джерел

1. Герасимович І. А. Методичні засади внутрішньогосподарського контролю виробничих запасів в системі управління операційною діяльністю підприємства / І. А. Герасимович, Н. А. Морозова-Герасимович // Облік і фінанси. – 2016. – № 3(73). – С. 114-121.
2. Голов С. В. Бухгалтерський облік в Україні: аналіз стану та перспективи розвитку : монографія / С. В. Голов. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 522 с.

УДК 336.005.64

Микитюк Євгенія

*студентка гр. ЕП 33 спец. 076 «Підприємництво торгівля та біржова діяльність»,
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки
Науковий керівник: Матвійчук І. О. к.е.н.,
старший викладач кафедри обліку і аудиту*

ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ АНТИКРИЗОВОГО ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ

За ринкових умов, коли підприємства є самостійними та відповідальними за свою діяльність, в умовах жорсткої конкуренції на ринку виникає об'єктивна необхідність аналізу та прогнозування фінансового потенціалу та фінансового стану підприємства. Крім того, функціонування підприємств характеризується обмеженістю різних видів ресурсів, в тому числі фінансових. Тому для забезпечення життєдіяльності підприємства необхідно є розробка обґрунтованої фінансової стратегії, яка б враховувала вплив зовнішніх та внутрішніх чинників та була б здатною попередити кризові явища на підприємстві.

Під час формування системи антикризового управління на підприємстві особливого значення набуває оцінка ефективності антикризових управлінських рішень. Для здійснення ефективного антикризового управління створюється спеціальна група висококваліфікованих менеджерів, які наділяються особливими повноваженнями у прийнятті та реалізації управлінських рішень, а також відповідними фінансовими ресурсами. Це дає змогу менеджменту підприємства впроваджувати антикризовий інструментарій, який найбільш оптимально відповідає кризовій ситуації. Для цього необхідно визначити сутність ефективності антикризових рішень та запровадити відповідний механізм для його реалізації.

Підґрунтям для оцінки доцільності впровадження антикризового рішення є визначення його ефективності з різних точок зору. Ефективність антикризового управління підприємством – це здатність приносити оптимальний ефект від впровадження відповідних антикризових програм з максимально можливим збереженням всіх переваг при мінімальних витратах засобів і ресурсів [4].

Ефективність антикризового управління визначається відсутністю ознак кризового стану та низькою ймовірністю банкрутства. Діагностика кризового стану підприємства розглядається як один з напрямів економічної діагностики та тісно пов'язана з діагностикою загрози банкрутства.

У своїй праці В. В. Джедула та І. Ю. Єпіфанова виділяють такі підходи до оцінки і прогнозування ймовірності банкрутства:

- експертні методи, що базуються на якісній оцінці ймовірності банкрутства;
- економіко-математичні методи, засновані на побудові економіко-математичних моделей;
- штучні інтелектуальні системи, що шукають причини незадовільного стану підприємства моделюючи поведінку працівників;
- методи оцінки фінансового стану, що включають в себе розрахунок фінансових коефіцієнтів фінансової звітності.

Для уникнення недоліків того чи іншого методу використовують метод дискримінантного аналізу. При оцінці вітчизняних підприємств автори пропонують використовувати модель У. Бівера. Така методика передбачає розрахунок п'яти фінансових показників: коефіцієнта Бівера, рентабельності активів, фінансового левериджу, коефіцієнта покриття чистих активів оборотним капіталом, коефіцієнта покриття, критичні значення яких говорять про великі шанси банкрутства [1].

Одним із важливих інструментів антикризового управління фінансами, засобом подолання фінансової кризи та запобігання банкрутству підприємства вважається санація. Економічним змістом санації виступає процес відновлення платоспроможності й фінансової стабільності підприємства. Сукупність усіх можливих шляхів, які можуть привести підприємство до фінансового оздоровлення, слід вважати санацією. З практичної точки зору існує два основних напрями здійснення санації: санація, спрямована на рефінансування підприємства та санація, спрямована на реструктуризацію (реорганізацію) підприємства.

Процес розробки плану санації включає такі стадії:

- підготовка плану санації;
- розрахунок ефективності санації;
- затвердження плану санації та моніторинг реалізації заходів плану санації [3].

Доцільно звернути увагу, що найкраще ефективність антикризового фінансового управління буде відображено в довгостроковому періоді зростанням прибутку та розширенням виробництва.

При здійсненні антикризового управління підприємствами важливу роль відіграє фінансова інформація та ефективність облікової системи. Для того, щоб фінансова інформація була надійним джерелом інформаційного забезпечення, їй повинні бути притаманні деякі якісні характеристики: зіставність, можливість перевірки, вчасність та зрозумілість [2].

Отже, антикризове управління фінансами полягає в організації фінансової роботи на підприємстві з урахуванням необхідності профілактики та нейтралізації фінансової кризи. При виборі методик оцінки імовірності банкрутства фінансовим аналітикам необхідно зважати на наявні проблеми та варто використовувати метод дискримінантного аналізу.

Необхідно своєчасно розпізнавати і забезпечувати прийняття управлінських рішень, які будуть обумовлювати зниження впливу негативних процесів на стан підприємства: можливо не для повного запобігання кризи, а хоча б часткової локалізації найбільш істотних його проявів. За допомогою інструментів діагностики можна заздалегідь, навіть до моменту прояву негативних тенденцій у діяльності підприємства, виявити моменти, які породжують подібні темпи роботи і вжити відповідних заходів щодо їх ліквідації або зниження ступеня негативних впливів. Позитивний ефект у системі антикризового управління від проведення діагностики з використанням ефективних фінансових інструментів досягається в тому випадку, якщо він носить комплексний характер.

Список використаних джерел

1. Джеджула В. В. Оцінювання ефективності антикризового управління підприємством за умов інноваційного розвитку / В. В. Джеджула, І. Ю. Єпіфанова, Н. О. Оранська // Інвестиції: практика та досвід. – 2017. – №11. – С. 10-14. – Режим доступу: http://www.investplan.com.ua/pdf/11_2017/4.pdf
2. Калюжна Ю. В. Ефективність бухгалтерського обліку в системі антикризового управління підприємством / Ю. В. Калюжна // Економіка: реалії часу. – 2015. – № 3. – С. 147-152. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/econrch_2015_3_23.
3. Турило А. М. Фінансовий менеджмент (кредитно-модульна система) : навчальний посібник / А. М. Турило, О. П. Гузенко. - Кривий Ріг: Видавничий центр КТУ, 2010. – 461 с. – Режим доступу: <https://sci.house/management-finansoviy-scibook/finansoviy-management-kreditno-modulna-sistema.html>
4. Янковець Т. М. Оцінка ефективності впровадження антикризових заходів на підприємстві / Т. М. Янковець, Ю. В. Чернюк [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/4860/1/20160527IAZ_P213-214.pdf

УДК 338.242

Могильчук Дмитро
*студент гр. Мен 34 спец. 073 «Менеджмент»,
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки
Науковий керівник: Матвійчук І. О. к.е.н.,
старший викладач кафедри обліку і аудиту*

НАПРЯМИ ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

Раціональне використання основних засобів на підприємстві є одним із найважливіших чинників, що сприяють досягненню ефективності діяльності. Вивчення закономірностей нарахування амортизації та визначення показників, що характеризують стан основних засобів є одним із пріоритетних напрямів дослідження не лише у рамках підприємства, а й системи господарювання всієї держави.

Амортизаційна політика – це управління процесом відтворення основного капіталу, направлене на підвищення технічного рівня виробництва, запобігання надмірного зносу його активної частини, вдосконалення видової, технологічної і вікової структури основного капіталу, нарощування основного капіталу і обсягу випуску продукції, підвищення продуктивності праці і зниження собівартості продукції, максимізацію прибутку та активізацію інвестиційної діяльності підприємств [10]. До її основних завдань належить: